

klart, at der maatte staae „kan fastsættes“, naar ikke denne Bestemmelse skal fremtræde som gjældende for alle Landsdele, hvortil vi ikke ere berettigede. I det Hele taget vilde denne Fleertallets § 2 i adskillige Puncter trænge til Forandring, naar vi skulde kunne vedtage den med den Tanke, at der virkelig skulde være Haab om, at den skulde kunne udkomme som endelig Lov i de samme Ord, hvori den foreligger.

Hvad den af Ministeriet fastholdte og af Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgfreds igjen indbragte § 2 angaaer, da nægter jeg ikke, at den ogsaa kan give Anledning til adskillige Tvivl; men man har i Underudvalget netop ikke villet gaae ind paa at løse disse Tvivl, for ikke at komme bort fra den Betegnelse, hvorom man engang var bleven enig med Ministeriet. Jeg troer imidlertid, at det dog kan være gavnligt med Hensyn til Fremtiden at berøre, hvorledes denne Paragraph bør forstaaes. Man skulde nemlig troe, at naar den overskrives: „Kongeriget Danmarks særlige Anliggender ere“, at der da ikke var andre særlige Anliggender for Kongeriget end de deri udtryffeligt nævnte, og det kunde derfor synes at være tydeligere, at disse Ord forandredes til: „Til Kongeriget Danmarks særlige Anliggender henhøre“; men ikke engang denne Forandring har man villet vedtage af den anførte Grund, og fordi det netop er klart, at der er Anliggender, som nødvendigviis maae være særlige for Kongeriget, og som dog ikke ere nævnte, hvilket f. Ex. er Tilfældet med Repræsentationsforholdene og overhovedet med Alt, hvad der vedkommer Rigsdagen; men nu er det dog aabenbart, at de maae vedblive at være særlige for Kongeriget, og man har derfor netop ladet være at sætte dem ind, for at man ikke ved en vis Stræben efter Fuldstændighed skulde give det Udseende af, at denne Paragraph var saaledes, at intet Andet kunde paastaaes at være Kongeriget særligt vedkommende end det udtryffeligt nævnte. Naar der fremdeles f. Ex. staaer: „Coloniernes indre Anliggender,“ saa er det en Udskillelse, som jeg ikke troer, at det er muligt at anvende, navnlig, naar vi tale om den vigtigste Colonie, nemlig Grønland, som er en for Statskassen

overmaade vigtig Besiddelse, men hvorom jeg antager, at den skal gaae over til Fællesskaten som Statsactiv, og at der ikke bliver noget Anliggende for Grønland, som vedbliver at være særligt for Kongeriget; men her staaer nu Coloniernes indre Anliggender, og derefter skulde man troe, at alle Anliggender for Grønland skulde vedblive at høre under Rigsdagen; men nu er det aabenbart, at den hele coloniale Forvaltning staaer i den næsteste Forbindelse med Handelen, og netop er af allerhøieste Interesse for denne Besiddelse, betragtet som Activ, og jeg troer derfor, at det ikke kan være Meningen, at disse Anliggender skulde høre under Rigsdagen, men at det maa blive en sælles Sag. Men, hvis man saaledes vilde forsøge de mange Tvivl, som denne Paragraph kunde give Anledning til, saa troer jeg, at man vilde komme ind i en meget lang Række af Undersøgelser, som der ikke vilde være Udset til at faae tilende paa nærværende Rigsdag, og man har derfor afholdt sig derfra, og sagt: Vi tage Paragraphen, saaledes som den er foreslaaet; vi tage den paa Tro og Love, i det Haab, at den i sin Tid skal blive anvendt med Smødekammen fra Regeringens Side, og at denne ikke vil søge at indskrænke Rigsdagens Omraade mere, end hvad der er nødvendigt følger af Fællesforfatningens Natur.

Naar der nu er Spørgsmaal, om det Uendlingsforslag, som er stillet af Ministeriet om, at alene Bestyrelsen af Udskrivningen skal være et særligt Anliggende, men at derimod Lovgivningen om disse Gjenstande skal være et sælles Anliggende, da har det jo vistnok en vis Støtte i de tilsvarende Bestemmelser, som man seer blive gennemførte i Slesvig, hvor der siges, at Lovgivningen, angaaende Udskrivning til Krigstjenesten baade for Hær og Flaade, er sælles for hele Monarchiet; men det forekommer mig dog, at den Bestemmelse, som her gives, meget vel kan bringes i Overeensstemmelse med det Forslag, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) har stillet, idet jo ogsaa derefter den lovgivende Magt for de sælles Anliggender skal bestemme det Contingent, som skal leveres af Kongeriget, saa at der ikke i og for sig vil være nogen anstødelig Strid mellem to